

Roverníček

květen, červen 2004

Obsah: Akce	strana: 2
Vrtěti divákem	strana: 5
Zamyšlení	strana: 6
Jde po nás teplo	strana: 8
Hry jak stvořené pro skauty	strana: 11
To je možné jen v Americe	strana: 13
Chechtokaps	strana: 14

Akce

Brigáda na Kameňáku

Uskuteční se 1. května. Sraz na našem pozemku v 8:30. S sebou jídlo, pití, pracovní oděv a rukavice. Pro zájemce po brigádě možnost skálolezení na Kozlu. Proto přijďte raději na kole. Akce je určena pro starší 13ti let.

Expedice do Tater

26.-31. července se uskuteční roverská výprava do Tater - Roháčů. Minimální věk 14 let. Pokud máte zájem, ozvěte se Oldovi.

3. OKRESNÍ JAMBOREE 2004

aneb setkání všech skautek a skautů z okresu Hodonín

se uskuteční: **4. – 6. června 2004** ve: **Vřesovicích (základna Radost – chatky)**

Příjezd v pátek 4. června 2004 odpoledne. (Z autobusového nádraží v Kyjově odjezdy autobusů směr Vřesovice v 16.15, 17.15, 18.20 h; vystoupit na zastávce Vřesovice – Paseky nebo Osvětimany.)

S sebou: prima náladu, skautský kroj, pláštěnku, spacák, ešus, vhodné oblečení, kvalitní obuv, kartičku zdravotní pojišťovny, věci potřebné k přežití víkendové akce, věci k prezentaci oddílu a střediska apod.

Odjezd v neděli 6. června 2004 po poledni. (Z autobusové zastávky Vřesovice – Paseky odjezdy autobusů směr Kyjov v 13.02, 15.45, 17.20 h.)

Cena okresního jamboree: **150,- Kč**

Co nás čeká?

Pátek:

- zábavné a ojediné představení a seznámení
(připravuje středisko Ratíškovice)

Sobota:

- ten umí to a ten zas tohle, aneb ukažme co umíme v TRŽIŠTI NÁPADŮ
(připravují všechna střediska)
- tajemstvím zahalený program značky "VŘE-YARD"
(připravuje středisko Čejka)
- SUPER HRY pro všechny věkové kategorie

(připravuje středisko Kyjov)

- společný slavnostní OHEŇ s písní na rtu
(připravuje středisko Vracov)
(každé středisko připravuje 2 písně a 1 kulturní vložku)

Neděle:

- vyvrcholení setkání v klasické "JAMBORIÁDĚ"
(připravuje středisko Přátelství)

Stravování:

- bude zajištěno po celou sobotu a v neděli
(připravuje středisko Mikulčice)

Těší se

Tat'ka & Mýval

výchovní zpravodajové okresu

Bližší informace na telefonu 723 554 503 nebo e-mailu mvl.ryba@wo.cz

Zde jsou uvedeny akce, jejichž termín Olda pouze odhaduje a tyto termíny mohou být v průběhu roku změněny

Termín Název Místo akce Pro koho Pořadatel

KVĚTEN

1.	Brigáda na sk. pozemku + skálolezení na Kozlovi	Kameňák v 8:30 (na kolách)	sk+sk+ SRK	
7.-9.	Brigáda na Staré vodě	Libavá	R+R	
7.-9.	Rádcovská víkendovka	Vřesovice	rádci	Olda
15.	Okresní závody {zaj.R&R}	Jestřabice	vlč.+svět.	RO
22.	Setkání členů kmene		SRK	Set
22.	Turnaj v Ringu	Veselí		Veselí
22.	Podrádcovská výprava	Horky	podrádci	
29.	Fouskyáda	Ratíškovice		Ratíškov.
29.	Dětský den 15:00	Milotice	veřejnost	

ČERVEN

4.-6.	Okresní Jamboree {zaj.R&R}	Radost	všichni	Hodonín
6.	Dětský den 15:00	Kostelec	veřejnost	
12.	podrádcovská výprava	Ježov	podrádci	Olda
11.-13.	Brigáda na Mlýně	Mlýn	R+R	
13.	Střediskový sněm	Kyjov (15:00)	starší 18ti let	
18.-20.	Celťák		sk+sk+SRK	Olda

25.-27.	Výcvik Rychlé Roty-vodáctví		R+R	Košťa
1.-4. 7.	Stavění Buchlovic	Buchlovice	všichni	Olda

PRÁZDNINY

1.-17.7.	Tábor skautů a skautek	Jasenice u Náměště	starší 10-ti let	Olda
5.-14.7.	Tábor vlčat a světlušek	Buchlovice	vlčata a světlušky	Ozzy
26.-31.7.	Puťák do Tater	Tatry-Roháče	starší 13-ti let	Olda
24.-29.8	Rádcovský puťák	Bílé Karpaty	Rádci	Olda
30.8.	Skálolezení + večerní oheň	Kozel	SRK	Olda
31.8.	RS brigáda + fotbal	Kyjov-veterina 9:00	SRK	Olda

ZÁŘÍ

11.	Turnaj v softbale	Kostelec 15:00		
24.-26.	Drsnol + výcvik RR	Bílé Karpaty	Rychlá rota, SRK	Košťa,Ol
28.	Turnaj v hokejbale 15:00	Hýsly hřiště		

ŘÍJEN

1.-3.	Setkání rádců		rádci	Olda
1.-3.	Setkání roverů		R+R	Olda
15.-17.	Akta X	Mlýn	sk+sk	
16.	Veselské Kolečko	Veselí		Veselí
22.-24.	RKLM – Společenský tanec			
23.	Drakiáda	Kyjov, Milotice	Veřejnost	
28.	Podrádcovská výprava 9:00 ANK	Jestřabice	podrádci	Olda
29.-31.	RAK		pro přihlášené	Olda

LISTOPAD

6.	Bigglesův memoriál	Ratíškovice		Ratíškov.
13.	Podrádcovská výprava	Čeložnice		
17.	Podrádcovská výprava			
19.-21.	Výcvik Rychlé Roty			Košťa
20.	Okresní sněm	Hodonín		Hodonín
26.-28.	Rádcovská víkendovka		rádci	

PROSINEC

4.-5.	Big Action	Vracov	R+R	Vracov
10.-12.	Rádcovský kurz	Mlýn	pro přihlášené	Olda
18.	Podrádcovská výprava			

Vrtěti divákem

Ve známém americkém filmu Vrtěti psem vyjadřuje jeden z hlavních hrdinů podstatu televizní manipulace jedinou větou: „Bylo to v televizi“. A právě o to jde moderním médiím především. Aby se stala garantem reality.

To, co bylo v televizi, je skutečné. Je to pravda. Noviny ještě můžou lhát, ale na obrazovce přece vidíme „fakta“ „na vlastní oči“. A ani netušíme, že se mýlíme. Nechci zde rozebírat problematiku falšování záběrů, vkládání podprahových informací či jiné triky digitálního věku. V kultivované a demokratické společnosti by alespoň ve veřejněprávní televizi k podobným excesům docházet nemělo. Budu se věnovat metodám jemnějším a především zcela legálním.

Jak si získat diváka?

Na prvním místě v pomyslném žebříčku televizní manipulace stojí výchova diváka, vytvoření jakési „velké divácké rodiny“. Už od raného věku jsou děti zpracovávány pořady jako Teletubies. Místo aby je maminky samy učily novým slovům, místo toho aby je seznamovaly s realitou světa, posadí moderní a vzdělané ženy své ratolesti před televizní obrazovky a vydají je tak napospas „vědeckými metodami zpracovaným a psychologicky promyšleným“ pořadům. Aby nedošlo k omylu: že jsou podobné pořady odborně připraveny nelze ani v nejmenším popřít. Oplývají jasnými barvami, usmívajícími se figurkami s výraznými obličejí, věku odpovídající slovní zásobou... Zkrátka jsou poutavé a cílovou skupinu udrží před obrazovkou.

Starší divák je sice poněkud náročnější, ale i on se snadno nechá vlákat do pasti „velké rodiny“. Lidská touha příslušet k nějaké komunitě, snaha přiblížit se známým osobnostem, ona závratná možnost „pozvat je každý večer do svého obýváku“ je bezesporu lákavá. A nehrozí vám odmítnutí, nemusíte se angažovat, nemusíte připravovat chlebičky ani nikam chodit. A především nemusíte být sami. Můžete v klídku strávit večer v televizní „Hospodě“, posedět s „Přáteli“ nebo oslavit s televizí XY její skvělé N-té narozeniny. Ani dárky kupovat nemusíte, naopak, spoustu jich přece dostanete!

Reklama je všechno

Když už je divák získán, přichází na řadu nutnost vydělat si na provoz. Alfou a omegou zisku médií je reklama. Čím vyšší je sledovanost, tím větší je zájem firem o vysílání právě jejich reklamy na patřičném kanálu a tím větší je i finanční přínos. Zjevná reklama je však jen vrcholkem ledovce. Mnohem větší účinek má reklama skrytá. A tou je prakticky všechno, co vidíme na obrazovce, od toho, jakou značku minerálky pije slavný sportovec při televizním rozhovoru, přes to, jakou cigaretu si zapálí známá kráska v akčním filmu až po to, jaký prací prášek stojí na pračce v rodinném seriálu. Tento druh reklamy v divákovi vytváří pocit, že daný výrobek zná, že jde o produkt kvalitní, aniž by si později uvědomil, při jaké příležitosti výrobek vlastně viděl.

Zkreslování reality

Mnohem nebezpečnější než veškeré reklamní snažení je však zkreslování reality samotné. Člověk je bytostí převážně vizuální, to, co vidíme, má na nás největší vliv a právě této skutečnosti televize bohatě využívá. Chcete někoho zesměšnit? Udělat z něj padoucha? Nebo naopak hvězdu? Stačí vám šikovný kameraman a trocha drzosti. Není nic směšnějšího, než politik, který právě svačí bramborový salát, drbe se na zadku nebo se šťourá v nose. Naopak plačící oběť katastrofy, vyděšené dětské oči či srdceryvné vzlykání stařenky vám jasně sdělí, že ten, kdo jim to udělal, je padouch a mizera. A fakta už pak příliš nezkoumáte.

K dotváření celkového obrazu situace slouží i hudební podbarvení a projev moderátora. Nejpůsobivější jsou samozřejmě záběry z terénu, kdy za zády reportéra, bičovaného deštěm, běží nezřetelný obraz a vy se z komentáře dozvídáte, co že to vlastně sledujete. A když se vás někdo po čase zeptá? Vzpomenete si zcela jasně, jak jste zmiňovanou událost „viděli“ v televizi. Živý vstup reportéra vám navíc přinese příjemně mrazivý prožitek, lepší než mnohé akční filmy. Protože tohle je přece skutečnost. Nebo ne?

Operování s pojmy

Společně všem médiím je pak operování s pojmy. Člověk je bytostí obzvláště citlivou na slůvka jako vražda, sex, nebo skandál. A přidáte-li ještě pár přívlastků, bude divák s hrůzou naslouchat „strašlivým odhalením“, sledovat „děsivá dramata“ a soucítit s „ubohými oběťmi“, aniž by si uvědomil, že skutečnost je často banální a ve své podstatě nezajímavá. Média také ráda pojmy vytvářejí. Tím nechci nijak podceňovat „boj proti terorismu“, ale právě tento slogan nabyl v poslední době takových rozměrů, že se za ním leccos schová. Jen o trochu méně populární jsou termíny jako „biologická zbraň“, „válečné zločiny“ či „korupční skandál“. V žádných zprávách nesmí tyto pojmy chybět, jinak by se divák cítil ochuzen o svou dávku vzrušení, o pocit spoluúčasti na „dramatickém světovém dění“, i když přitom nezvedne zadek z pohodlného křesla. A informace? Ale o ty přece vůbec nejde...

Máte po přečtení předchozích řádek pocit, že popadnete svůj televizní přijímač a vyhodíte ho z okna? To asi ne. Neříkám vám totiž nic nového. Většina z nás už se pravděpodobně s podobnými varováními na účet médií setkala a já nechci zahajovat další „křížovou výpravu za záchranu reality“. Říkám jen: Buďte obezřetní. Nepřijímejte události, prezentované v televizi, jako nesporná fakta. Neodsuzujte lidi na základě zhlédnutých pořadů. Sledujte, kolik skutečně podstatných informací vám sdělil moderátor profesionálně rozehvělým hlasem. A především – nezapomínejte se setkávat se skutečnými lidmi, protože televizní zábava není jen berličkou pro osamělé, ale i cestou, jak se osamělým stát. A člověk jiné lidi potřebuje.

Zdroj: vědeckotechnický časopis 3.pól (autor: Ivana Kuglerová)

Zamyšlení

Každý člověk je jedinečná bytost a to nejen podle otisků prstů, ale téměř ve všem. Už jen vývoj psychiky od nejranějšího dětství nám ukazuje, jak rozdílné si v sobě budujeme náhledy na život, jeho hezčí i problémovější části.

Žádný člověk nereaguje stejně na tutéž situaci. Vnímáme s různou intenzitou emoční a myšlenkové pochody, které se v nás objevují a korigujeme své další kroky z rozhodnutí, vyplývajících z našich dosavadních zkušeností.

Rychlost našeho pohybu je plně závislá na rychlosti myšlenkových pochodů a ty jsou zcela podřízeny času, který nám byl dán v dětství k přemýšlení a rozhodování, když jsme to ještě neuměli.

Psychika dětí je dokonale ochráněná před přetížením. Například, řeší-li dítě nějaký úkol poprvé a nemá-li dostatečný čas k jeho rozebrání (jinými slovy, pokud dítě tlačíme do rychlejšího řešení slovy: „to už máš dávno umět“ nebo „neloudej se budeš poslední“) psychika je extrémně zatížena, vytvoří se myšlenkové vakuum a schopnost řešit problém se vypne. Když tímto způsobem zatěžujeme člověka od malička, vytvoříme v něm psychické bloky. Ty pak zapříčiní pomalejší adaptabilitu jedince na nové úkoly nebo do nového prostředí.

A přitom takový člověk může být velmi inteligentní a zručný. Jen neporozumění a necitlivost od rodičů, učitelů či vedoucích pracovníků, dělá z takovýchto lidí neschopné, nemotorné a pomalé individuality.

Vše kolem nás má svůj čas. Jeden kazatel kdysi napsal: „Je čas růstu a čas zrání, čas plodů i sklizně, je čas žití i čas smrti. Nic se neopozdí a nic nepřichází předem.“

Dnes žije mnoho lidí ve spěchu. Spěch jsme zhmotnili a zdémonizovali jako cosi, co ovládá naše životy. Jsme otroky, ale otroky koho?! Spěch je v nás a ve věcech, které ve spěchu vytváříme. Ale v přírodě, odkud jsme vyšli a od které se nemůžeme odtrhnout má všechno svůj čas. Jsme tedy otroky vlastní mysli. Zastavme se tedy a zadívejme se do svého vlastního nitra, tam, odkud vychází „žítí“, nezakalené myšlením, spěchem a sobectvím. Zadívejme se tam, kde nacházíme své vlastní kořeny, své Já, které čeká tiše a trpělivě, až si ho všimneme a pozveme do svého života slovy: „Ne já, ale ty čiň a já budu jen tichým svědkem všeho...“

ZNAMENÍ DOBY

Obklopuje nás spěch. Spěch, který sami vytváříme, mystifikujeme jako něco, co existuje samo o sobě, ale zároveň nás to pohlcuje a ovládá. Lžeme sami sobě a věříme tomu. Jak může být spěch naší doménou: tělo je ovládáno myslí. Mysl myšlenkami. Naše myšlenky nám vtiskli rodiče, učitelé, naše okolí, knihy, časopisy a televize. Náš názor a naše mysl je ovládána zvenčí. Je ovládána „kýmsi“, jen ne námi. Spěch nám byl naočkován jako zhoubné sérum, které uvnitř nás prožívá vlastní identitu, vlastní život. Neumíme se v tom koloběhu zastavit a prohlédnout.

Po staletí si lidé tvořili svůj názor podle toho, co znali. Nejvíce znali a rozuměli přírodě. Snad proto se moudrost vetkávala do přísloví a příběhů o zvířatech. Lidskou mysl to v žádném případě neznásilňovalo a každý si ze svých pozorování v přírodě dosadil správné závěry. Klasickým příkladem byl Ježíš, křesťanský mistr, jehož podobenství v mnoha případech vycházelo z přírody.

Dnešní svět je jiný. Intelekt byl povýšen nad moudrost. A přitom člověk intelektuálně na výši ale bez moudrosti, je jako strom, který žije sám pro sebe, ale nedává žádné plody, žádný užitek, byť by byl sebekošatější.

Naším životům uniká smysl, který byl nahrazen prožitky. Nebylo tomu vždy tak, že by si lidé schovávali prázdno ve svých duších za mnoho různých požitků: oslavou různých svátků, periodických cyklů, jmenin a podobně. Ve svých počátcích tzv. oslavy, bylo vlastně zastavení se člověka ztišením, vrácením se ke své podstatě, ke smyslu žití, ke svým kořenům. Dnes je to útek od reality, která nám značí úpadek vnitřního života člověka. Obývací pokoj bez zapnuté televize jeví se příliš prázdný a smutný. Posezení s přáteli bez skleničky zdá se nudné. Více než osmdesát procent vysílání z televize je pro náš osobní život úplně zbytečná a přesto dokážeme sledovat program mnoho hodin denně, stejně tak i tisk.

Naše mysl a náš názor jsou tvořeny úzkým okruhem lidí, většinou s inteligencí ale bez toho hlavního – bez moudrosti. Stali jsme se požitkáři. S požitkem konzumujeme vše, co je nám předkládáno na pultech v obchodě a nepřemýšlíme o tom, je-li to správné. S požitkem slavíme, co se dá, abychom se z toho kolotoče vedoucím odnikud nikam nezbláznili. S požitkem se ženeme každý rok na dovolenou, urvat co největší zážitky. Jen nebýt doma, sami se sebou. S požitkem odsuzujeme vše, co je nám předkládáno k odsouzení a promíjíme to, co je nám předloženo k prominutí. Jsme otroky a nechceme o tom slyšet. Ona totiž svoboda není nic, co se dá sebrat na ulici, nepřijde nám domů ani poštou, nedá se koupit.

Svoboda bolí a je s ní mnoho práce, než se nám usídí v srdci trvale. Pro svobodu v srdci, jako pro nejvzácnější květ v květináči se musí neustále něco dělat. Zalévat, ale nepřelít, kypřit, ale nepřetrhat kořínky, dávat ke slunci, ale nepřehřát, být pozorný a nezapomenout.

Je těžké člověku být svobodným. Ono se to totiž týká našeho nitra, našeho Já. Pokud najdeme sami sebe, své Já uvnitř, naše mysl se osvobodí, neboť když vyjde slunce, tma zmizí. Už nebude ovládána myšlenkami, které se nám vkrádají do naší mysli zvenčí. Mysl bude tvořivě přemýšlet a vytvářet svůj vlastní názor, vycházející z nitra, z míst, kde opět svobodně oživne oheň našeho života.

Sam Fujera

„Jde po nás“ teplo a věda konečně začíná reagovat

Na prahu klimatické katastrofy

Hlavní vědecký poradce britské vlády proklamuje „apokalyptickou vizi“ globálního oteplování připomínající situaci, za níž kdysi zanikla stáda dinosaurů.

Profesor sir David King apeloval na výbor lordů Horní sněmovny, že je zde „potřeba naléhavých akcí, které musí být podniknuty během několika málo dalších let, aby byla odvrácena hrozba náhlé a prudké změny podnebí“. Tvrdí, že lidskou činností vyvolaná horká vlna minulého léta byla „výstražným znamením, varujícím před mnohem horší budoucností“. Profesor dráždí Downing Street opakovaným tvrzením, že globální oteplování je mnohem větší hrozbou než terorismus, a tvrzením, že Washington v přístupu k této problematice zklamal. Sir David, který o hrozbě globálního oteplování hovořil i na nedávné návštěvě ve Spojených státech, byl Downing Street vyzván k omezení svých kontaktů s médii. Stojí to v memorandu asistenta z No. 10, které se dostalo do rukou novinářů v Seattle, kde vědec přednášel.

Sir David lordům sdělil, že hladina oxidu uhličitého v atmosféře je pravděpodobně nejvyšší za posledních 65 miliónů let, tedy od dob paleocénu, kdy vyhynula většina dinosaurů. Řekl, že tato éra „byla svědkem masivní redukce pozemských forem života“ a dodal: „Antarktida tehdy byla nejlepším místem na světě, zatímco zbytek byl prakticky neobyvatelný.“ Neodpustil si jemný výpad na prezidenta Bushe, když pochválil úsilí vynakládané jednotlivými americkými státy při omezování emisí kysličníku uhličitého bez jakékoli podpory ze strany washingtonské vlády. Současně obžaloval amerického ropného giganta Exxon z financování lobbistů, kteří se pokoušejí poddolovat společný postoj ke globálnímu oteplování připomínkami, že se vědci v názorech na povahu problému značně rozcházejí.

Sir David řekl: „Toto je největší výzva, jíž budeme čelit v tomto století. Původcem problému je člověk a věda to ví (sic!). Teď už je to jen věcí politické shody. Jak čas plyne už bohužel téměř nepochybuji o tom, že k událostem spojeným s globálním oteplováním, jako byly loňské velmi vysoké teploty v Evropě a záplavy před dvěma lety, bude docházet častěji a jejich příčiny budou zjevnější. Myslím, že pak národy světa pochopí..., že je třeba přikročit k činům.“

„V několika málo uplynulých stoletích stoupla hladina kysličníku uhličitého z 270 na 370 částic na milión a stále stoupá,“ řekl sir David. Prorokuje, že pokud tato úroveň dosáhne 550 ppm, polární ledové pokrývky roztají, současný směr Golského proudu se změní, Evropa se propadne do nové doby ledové zatímco zbytek zeměkoule se přehřeje. Abychom se vystříhali této hrozby, řekl, je třeba tuto úroveň stabilizovat na 450 ppm.

Jak se zdá, klasická věda se nehodlá vzdát směšných představ o lidské činnosti jako příčině globálního oteplování. Lord King nepochybně správně popisuje důsledky globálního oteplení, ale zbytek jeho argumentace je čirá demagogie, která má velmi daleko ke skutečnosti. Arogance, s níž přehlídí veškeré výzkumy vymykající se úzce ohraničené oblasti, která se stává stále opuštěnější doménou vědeckých dinosaurů, je příznačná. Vzhledem k nejnovějším poznatkům je třeba urychleně opustit dávno přežitá představy zastupované „vědeckými lordy“ a věnovat se mnohem důležitějším otázkám.

Globální oteplování je cyklický proces, jehož příčiny díky důslednému opomíjení prastarého vědeckého odkazu našich předků dosud nejsme schopni rozeznat. Jistě. Starost o udržení dýchatelného ovzduší v našich městech je chvályhodná a neměla by být zanedbávána. Ale stejně tak jisté je to, že veškeré exhalace oxidu uhličitého, jimiž se podílíme na jeho objemu v atmosféře, nepřesahuje hranici tří procent. Jediný výbuch sopky kdesi na Kamčatce má v tomto směru větší důsledky, než celosvětové průmyslové exhalace za padesát let.

Zkusme se podívat, jak to vlastně doopravdy je. Úvodem několik prostých fakt k zamyšlení.

Zalednění

Je nesporné, že část severní polokoule kdysi pokrývala mohutná ledovcová masa. Ale jak vznikla?

Patrně jedinou možností byl sníh nebo mrznoucí déšť padající do mrazivého prostředí, v němž se postupně hromadil místo aby tál. Jenže – aby se ho tam nahromadilo tolik, muselo jít o opravdu mohutné a dlouhotrvající srážky, že? Je-li to tak, musela tu k vytvoření ohromného objemu srážek, nezbytně být spousta tepla odpařujícího vodu z oceánů. A v tom je problém: kdyby totiž tepelné záření Slunce bylo tak mocné, aby odpařilo takové množství vody, byla by tvorba ledovců vyloučená, nebo ne? Lépe řečeno, v žádném případě by se nemohly dostat tak hluboko na jih, jak tomu zdá se bylo na severoamerickém kontinentě.

Dosavadní představy přírodních věd nás nutily věřit, že k dlouhodobým zaledněním nedocházelo jen tak, rázem. „Předpokládalo se“, že byla vrcholením delších období ochlazení celosvětového podnebí, které probíhalo po tolik oblíbené „milióny let“ před definitivním zaledněním. Jenže zde se skrývá další záhadná otázka, na niž nikdy nikdo nedal odpověď: Jak by současně s celosvětovým ochlazením klimatu mohlo dojít k mohutnému odpařování vody, která se pak akumulovala v obrovském množství sněhu a ledu?

Ačkoli moderní věda ohledně mechanismu tvorby ledovců nabízí mnoho „odpovědí“, všechny předznamenávají slůvka jako „možná“, „mohlo by být, že“, „teoreticky vzato“, atd... jinak řečeno – NIKDO DODNES NEVÍ, co doopravdy vyvolává zalednění. Podíváme-li se na věc bez vynucovaného „respektu k uznávaným teoriím a kapacitám“ nabízí se jediná možná jasná odpověď. Její přijetí by však znamenalo převrácení příslovečné první kostky domina, vyvolávajícího reakci, v níž by se zhroutil celý po léta pečlivě stavěný a ochraňovaný teoretický obraz o naší Zemi. Obsahuje pravdu, o níž se zmiňovali dávní předci, tu pravdu, již (naštěstí ne všichni) vědci, pohodlně unášeni vlnami „směrodatného myšlenkového proudu“, po léta povýšenecky zavrhuji: **Země se rozehrívá zevnitř!**

Zkusme se nad tím trochu zamyslet. Kdyby například změna potřebných složek elektromagnetického spektra Slunce (či nějaký jiný vnější vliv) vyvolala zahřívání zemského jádra indukci, povzbudila tvorbu magmatu a celosvětovou vulkanickou činnost, nebyla by Země odkázána jen na vnější ohřev slunečními paprsky – ohřívaly by se vody na dně oceánů, což by samozřejmě neskončilo jinak, než tvorbou husté oblačné pokrývky a následným dlouhodobým pokrytím velké části pevnin silným ledovcem.

Ať už k zahřátí zemského nitra dochází z jakékoli příčiny, tato představa sama o sobě láme berličky exkluzivních, lordskými tituly pečetených teorií, tvořících luxusní klapky na očích racionálního vědeckého výzkumu nejen naší planety, ale i celé sluneční soustavy! Věda bude muset uznat, že Země, Slunce a jeho planetární rodina a vůbec celý vesmír je dynamický elektrický systém! To otevírá dveře k přezkoumání dávných záznamů, v nichž dávní předkové podali svědectví „o dobách, kdy po sobě planety metaly blesky“.

Po staletích klamného poklidu uprostřed teorií tvořených tak, aby se jejich výklad snesl s církevními dogmaty, pojednou zjišťujeme, že svět, na němž žijeme, se skutečně začíná znovu rozpalovat. Aby konvenční věda neztratila tvář, nemůže dnes jinak než trvat na výpovědích ve smyslu „Pánbůh udělal všechno dobře a za globální oteplování může především člověk“... jenže nejnovější výzkumy ji usvědčují ze lži – nejenže odhalují nepravdivost tohoto nouzového, nekritickými médii vytrvale šířeného tvrzení, ale prokazují nezvratnou skutečnost: **Země se skutečně ohřívá zevnitř!**

Kdo chce, může se o tom dočíst. Je tady například nejstarší meteorologická loď světa, ležící na kotvách na nevládním osamělém místě Norského moře. Její posádky, měřící teplotu nepřetržitě od roku 1948, vytvořily nejobsáhlejší dostupnou souvislou databázi teplot u dna oceánu. Kdo čte, ten se dozví, že po čtyři desetiletí shromažďované údaje vykazují dramatické trvalé stoupání křivky teploty mořského dna v hloubce 2 000 metrů.

Také fakta shromažďovaná z celého světa ukazují, že stále teplejší oceánské proudy nezadržitelně rozpouštějí polární ledy a poškozují korálové útesy v tropických šířkách.

Je nesporné, že primárně roste teplota oceánu, a teprve poté stoupají i teploty vzduchu.

Někde je sucho, zatímco jinde mocně přibývá srážek. Příznačně, ostatně tak jako dříve, zejména nad pláněmi severoamerického kontinentu. Schází jen mráz... Tato nadměrná vlhkost pochází z vypařování Tichého oceánu, jehož prokázaně velmi slabé dno je zahříváno zespoda.

V rámci krycího švindlu, vytrubovaného na téma globálního oteplování, jsou zveličovány změny atmosférických teplot. V poměru k oceánským jsou změny v teplotách ovzduší takřka bezvýznamné; v globálním měřítku se drží na průměrné úrovni, a až na suchem vyvolané lokální změny nestojí za řeč. Je to tím, že vzduch má oproti slané mořské vodě velmi nízkou tepelnou jímavost.

Dogmaty blokovaná věda odhalila skutečnost, že podpovrchové teploty Země stoupají teprve nedávno. Tento proces odůvodňuje například nezvyklé zimní tání ledu na hladině minnesotských jezer.

Obsah oxidu uhličitého („skleníkového plynu“) v atmosféře začal stoupat zhruba před sto lety; předtím prováděná měření nelze považovat za dostatečně exaktní. Na současném stavu oplakávaném lordem Kingem se ovšem člověk i při vši úporné snaze podílil jen asi třemi procenty. Za nejpravděpodobnější příčinu uvolňování významného množství tohoto plynu do atmosféry dnes už rozumní vědci považují rostoucí teplotu oceánů. Na druhou stranu – dřívější stav vegetace svědčí o tom, že obsah oxidu uhličitého musel kdysi být doslova ohromný. Málokdo si uvědomuje, že současně s přibýváním „skleníkového plynu“ se vegetační pás značně rozšířil, jak ostatně dokazují i satelitní fotografie. Není to anomálie, ale cyklicky se opakující stav. Člověk NENÍ pro přírodu tím nejpodstatnějším na této planetě - tuto vysoce mylnou představu vnutila našemu vnímání světa církev.

Ohřívání oceánů je nejlogičtější příčinou glaciál – ledových dob. Zvýšené odpařování znamená zbytnění oblačné pokrývky a redukci vyzařování tepla do prostoru.

Do popředí vědeckého zájmu se nezadržitelně derou nová oznámení a výzkumné dokumenty bojující mýtus okolo teorie „tektoniky desek“. Podle ní je zemská kůra rozčleněna na jisté množství do sebe zapadajících sekcí či „desek“, plujících na částečně tekutém podkladu pláště. Tato teorie proklamuje, že prostup tepla, stoupajícího z hlubin od zemského jádra, je řízen „konvekčním systémem uvnitř pláště“, který jádro obklopuje, což na povrchu vyvolává posun povrchových desek, které se údajně posunují jako neposedné části ohromného puzzle.

Současnou situaci nejlépe vystihl David Pratt, který v článku publikovaném v „Journal of Scientific Exploration“ pod titulem „Plate Tectonics: A Paradigm Under Threat“ (Tektonika desek: paradigma v ohrožení) píše: „*Základní principy tektoniky desek volají po kritickém přezkoušení, revizi, ale nejspíš je bude nutné úplně zavrhnout.*“ V článku je rovněž citován Gillian Foulger, vědec zapojený v USGS (Společnost geologů USA). Podle jeho názoru mohou ohromující nové nálezy v Yellowstonském národním parku způsobit úplný převrat v názorech nejen na Yellowstone, ale mohou mít nedozírné důsledky pro celé dosavadní pojetí geologie. Doslova uvádí: „*Jsou to informace, které přeznamenávají přepis učebnic a návrat k přinejmenším o 30 let odmítaným myšlenkám a cenným pojetím pojednávajícím o vzniku vulkanických fenoménů, a to nejen v Yellowstone, ale i jinde na Zemi, včetně Havaje a Islandu.*“

Klasická věda, neschopná dále skrývat mocný příliv tvrdými důkazy podložených drastických změn Země, začíná přinejmenším okrajově reagovat smysluplným výzkumem a analýzami. Trochu později, než bylo nutné, ale jak se říká: lépe pozdě, než vůbec!

To vše vysvětluje „revoltu zasloužilých lordů“, kteří zneužívají svého vlivu a hodlají zuby nehty udržet současný status quo. Ne nezávislejší mladí vědci, ale právě Kingové poukazující na „akce torpédující jednotný postup“ jsou ti, kteří se populistickým řečením snaží zastřít skutečný stav. Ten je bezesporu vážný. Lidé by se opravdu měli sjednotit a dohodnout společný postup za situace, která se na nás řítí jako vlak v tunelu... nelze mu „čelit“, ale víme-li o čem jde, máme čas ustoupit ke stěně. Na tomto světě brzy budou některé velmi lidnaté přímořské i vnitrozemní oblasti zcela neobyvatelné, a v těch ostatních bude třeba vynakládat stále větší úsilí k přežití za

zhoršujících se životních podmínek. Úsilí musí být věnováno především tomu, abychom zabránili nekontrolovanému „stěhování národů“, které v minulosti prakticky vždy znamenalo zánik civilizace. Nemusí se to stát. Možná přijdeme o mnohá území, města a země, ale mohou nám zůstat cenné vědomosti. Nedojde-li však včas k rozumné dohodě, skončí vše nevidanou katastrofou, jejíž otřesné detaily střízlivě popisuje nedávno zveřejněná, od loňského léta utajovaná zpráva pro Pentagon.

Byli jsme varováni. Co se mne týče, volba mezi věřícími „moderními vědci“ -- prezentovanými jakýmsi ctihodnými lordy a „experty“, kteří ještě v minulém století stejně krátkozrace jako vehementně tvrdili, že letadla nebudou nikdy létat, později popřeli možnost existence televize a ještě docela nedávno prohlašovali, že průměrný člověk nikdy nebude moci užívat počítač, atd. -- a našimi předchůdci budujícími pyramidy, které dodnes nejenže nedokážeme postavit, ale dokonce si ani neumíme představit jak byly postaveny, je jednoznačná.

Koho si vyberete vy?

Podle internetových zdrojů

Hry jak stvořené pro skauty

Pšeničná hlídka

Jako každá správná družina jste jistě část prázdnin strávili dobrovolnou pomocí některému zemědělskému družstvu nebo kulacké rodině. Vrcholí-li právě sklizeň pšenice, můžete si vyzkoušet svůj důvtip a obratnost ve hře na pšeničnou hlídku.

Za rozbřesku se hráči postaví na startovní čáru, což je jeden kraj minimálně 600 metrů dlouhého pšeničného pole. Zachovávají rozestup přibližně 8 metrů. Na vůdcův povel se všichni ponoří do pšenice a plazí se na druhou stranu, přičemž nesmí nikdy vystrčit hlavu nad hladinu pšeničných klasů. S pětiminutovým zpožděním za nimi vyrazí kombajny. Na cestu mají hráči kromě obvyklého vybavení (KPZ, švihadlo,...) navíc i buzolu, aby se mohli v poli orientovat.

Na své cestě nacházejí různé předměty a s nimi úkoly, které musejí ihned plnit. Např.: „Rozvaž uzel!“ (v poli ukryjte klubko zacuchané jemné příze), „Udělej 20 kroků zpět!“ „Nauč se nazpamět tuto báseň!“ „Počkej pět minut!“ apod. (toto je pouze několik našich návrhů, jistě sami přijdete na mnoho jiných).

Těsně před cílem čeká poslední a nejtěžší zkouška: asi 50 metrů před druhým koncem pole jsou stojany, v nichž jsou upevněny hořící obruče o průměru 70cm. Člen družiny se doplází až k nim a poté obruč proskočí kotoulem plavmo. Zdolal-li úspěšně i tuto nástrahu, musí ještě obruč uhasit. (V poli je připravena bedna s pískem a lopatka).

Kdo dosáhne druhého konce pole jako první, vítězí a má čestné právo obsluhovat svého vůdce a předsedu družstva při dožínkových slavnostech.

Lávka

Jistě se Vám již stalo, že jste na výpravě došli k nějaké strži nebo propasti, jejíž hloubka Vám brala dech. Nevedl přes ni žádný most a vy jste ji museli pracně a dlouho obcházet. Dostanete-li se do podobné situace nyní, máte jedinečnou příležitost vyzkoušet si svoji obratnost podle našeho návodu.

Tak tedy: dorazí-li družina na podobné místo, přesvědčte se nejprve, že je okraj propasti dobře zpevněn a nesune se v okamžiku, kdy na něj vstoupíte! (nejlépe poslouží kámen o váze asi

50kg). Poté si jeden z družiny dřepne na okraj strže a do napjatých předpažených paží uchopí za nohy svého kamaráda. Ten zatne břišní a zádočné svaly a zůstane ve vodorovné poloze, čímž vlastně vytvoří první část lávky. Přes něj přelézají další a stejným způsobem budují další články mostu. Poslední člen družiny se plnými dlaněmi dotkne břehu a palci obou rukou se vzepře proti jeho svislé stěně. V tuto chvíli je lávka hotova - vůdce družiny po ní postupně přenosí na druhou stranu torny a ostatní vybavení. Potom - sám již v bezpečí na druhém břehu - vydá pokyn k rozebrání lávky. Poté pustí první (dřepící) skaut svého kamaráda, kterého dosud držel za kotníky, vstane a pevným krokem přejde po svých kamarádech na stranu vůdce. Ostatní členové družiny si počínají stejně. Odpojují se postupně v tom pořadí, v jakém se do lávky zapojovali. V těchto chvílích drží lávku člen družiny, který je vzepřen palci na druhém břehu. Ten se také pouští jako poslední. Ostatní mu pomohou při výstupu na břeh, aby nespadol dolů. Jste šťastni, že se Vám lávka podařila a ušetřili jste si několikaminutovou zacházku. Nasazujete si torny a vyrážíte dál - vstříc dalším dobrodružstvím.

Na lišku

Víte, co to znamená, když o někom řekneme: „Ten je chytrý, jako liška?“ Znamená to, že takový člověk je chytrý, vždy si ví rady a každou situaci dokáže zvládnout ke svému prospěchu - zkrátka je „všemi mastmi mazaný“. Není jistě těžké uhodnout, že přísloví vzniklo na základě pozorování rezavého lesního zvířete, známého pod názvem liška. Jelikož se dnes díky pokračující záludné kontaminaci s opravdovou liškou již těžko setkáte ve volné přírodě, nabízíme vám jako alternativu tohoto setkání naši hru. V ní si můžete ověřit, zda jste také tak důvtipní, jako toto chytré zvíře.

Hra začíná tak, že členové družiny v lese vykopou jámy o průměru 2m a hloubce taktéž 2m. Vykopanou hlínu odnášejí pryč a jámu poté vždy pečlivě zamaskují větvemi, travou a mechem tak, aby nebyla vidět. Pouze u jednoho okraje vždy ponechají otvor o velikosti asi 40 centimetrů. Počet jam není přesně stanoven, ale měl by minimálně trojnásobně převyšovat počet členů družiny. Pak družina počká do soumraku, nebo ještě lépe do úplné tmy. Liška se totiž v noci často zatoulá do blízkosti vesnických stavení a s oblibou navštěvuje kurníky, z nichž odnáší slepice. Pak s nimi mizí v lese, kde má své doupě. Podobně si bude počínat i hráč, který představuje ve hře lišku. Za tím účelem si nasadí rezavou kožešinovou čepici, kterou nesmí po celou dobu hry sundat z hlavy, načež uchopí mrtvou slepici a odběhne s ní do lesa. Je vybaven baterkou, kterou si svítí na cestu, protože liška dobře vidí i ve tmě. Ostatní se vydají s patnáctiminutovým zpožděním za ním; nikdo z nich si naopak s sebou baterku vzít nesmí, protože lovec v noci nevidí. Liška využije náskok k tomu, aby ukryla svůj lup v jednom z doupat - hráč vhodí mrtvou slepici do jedné z jam, která představuje doupě, a sám se také v jedné z jam ukryje. Záleží na něm, zda ukryje slepici ve stejném doupěti, v jakém bude on sám, nebo budou každý zvlášť. Je samozřejmé, že „liška“ v doupěti zhasne baterku a nedá ani jinak najevo známky své přítomnosti. Jakmile zbytek družiny dorazí do lesa, začne doupat hledat - k tomu stačí, aby lovci pouze rázně chodili křížem krážem po lese - jistě brzy na nějaké doupě narazí. Lovci mohou chodit sami i ve skupinách, záleží na jejich uvážení. Čas od času ti z hráčů, kteří ještě žádné doupě neobjevili, zvučně zvolají: „Stále nemám noru!“ Lovec, který noru (doupě) objeví, už dále nevolá a ani nesmí z doupěte vylézt a hledat další. Hra končí tehdy, jestliže se pět minut neozve zvolání: „Stále nemám noru!“

Vyhodnocení probíhá následovně: jestliže jsou všechna doupat, v nichž lovci skončili svá hledání, prázdná, vítězí liška na celé čáře, neboť uniká ona i slepice. Jestliže lovci objeví v doupěti pouze slepici, vítězí taktéž liška, i když tentokrát zůstane o hladu. Jestliže je v doupatech objevena pouze liška, vítězí lovci, byť se s uloupenou slepicí již neshledají. Je-li lovci v doupatech objevena liška i slepice, vyhrávají lovci úplně a na znamení svého vítězství lišku (kožešinovou čapku) roztrhají.

Magi

To je možné jen v Americe!

Opět byli vyhlášováni vítězové každoroční Ceny Stelly.

Cena je pojmenována podle 81ti leté Stelly Liebeck, která se kdysi polila kávou a úspěšně za to nechala odsoudit McDonalda. Tento případ inspiroval ke každoročnímu vyhodnocení nejkurioznějších a nejúspěšnějších soudních případů v USA:

Bohužel se do loňského hodnocení nedostala současná kampaň teenagerů, kteří teď houfně žalují McDonaldu, že ztloustli po jídle u nich.

5. místo (dělené)

Kathleen Robertsonová z Austinu, Texas, vysoudila \$780,000 za zlomený kotník v nábytkářském obchodě, kde zakopla o pobíhajícího spratka. Majitelé obchodu byli rozsudkem dosti překvapeni, protože ten předmětný spratek byl syn paní Robertsonové.

5. místo (dělené)

19ti letý Carl Truman z Los Angeles, Kalifornie, získal \$74,000 + léčebné výlohy, když mu jeho soused přejel ruku vozidlem Honda Accord. P. Truman si zřejmě nevšiml, že někdo sedí za volantem vozu, že kterého kradl poklice.

5. místo (dělené)

Terrence Dickson z Bristolu, Pennsylvanie, opouštěl přes garáž dům, který právě vykradl. Nepodařilo se mu ale otevřít dveře garáže, protože vypovědělo automatické otevírání. Zpátky do domu se taky vrátit nemohl, protože si zaklapl spojovací dveře z garáže do bytu. Domáci byli na dovolené a tak zůstal p. Dickson uvězněn v garáži 8 dní a přežil jen díky zásobě Pepsi a velkému pytlí psích granulí. Od vlastníka domu pak vysoudil náhradu za duševní újmu ve výši \$500,000.

4. místo

Jerry Williams z Little Rocku, Arkansas, získal 14,500 + úhradu nákladů léčení, když byl napaden sousedovým psem beaglem. Pes byl na řetězu na dvorku svého pána za plotem. Vysouzená náhrada byla tak nízká, protože porotě připadal ten pes poněkud vyprovokován, když p. Williams lezl přes plot na jejich dvorek a po psovi opakovaně pálil ze

vzduchovky.

3. místo

Filadelfská restaurace musela zaplatit panu Amberu Carsonovi z Lancasteru, Pennsylvania, náhradu ve výši \$113,500, když u nich uklouzl na rozlité limonádě a zlomil si kostrč. Limonáda se na podlahu dostala několik vteřin před incidentem, kdy ji p. Carson chrstl do obličeje svému příteli během výměny názorů.

2. místo

Kara Waltonová z Claymontu, Dealaware, vysoudila na nočním klubu v sousedním městě náhradu za to, že při vylézání z okna záchodu spadla na zem a vyrazila si dva přední zuby. Stalo se to proto, že pí. Waltonová se pokusila utéct ze záchodu bez zaplacení poplatku \$3.50. Získala náhradu \$12,000+náklady na zubaře.

1. místo

Vítězem letošní soutěže byl p. Merv Grazinski z Oklahomy. Ten si koupil zcela nový obytný vůz Winnebago. Při cestě domů z fotbalového zápasu vjel na dálnici, nastavil automat na 130 km/hod, přešel ze sedadla řidiče do obytné části a vařil si kávu. Nebylo pak divu, že vůz opustil dálnici, havaroval a převrátil se. P. Grazinski se pak soudil s výrobcem, že v návodu k obsluze vozidla nebylo výslovně uvedeno, že toto se nesmí. Porota mu přiřkla náhradu \$1,750,000 plus zcela nový Winnebago Motor Home. Výrobce pak skutečně v tomto smyslu upravil návod k ovládání vozidla pro případ, že by se vyskytl ještě další úplný blbec a koupil si jejich vůz.

To je opravdu možné jen v Americe.

Chechtokaps

GRIP

Po každém letu vyplňují piloti formulář, který se jmenuje Grip. A tam napíší všechny technické problémy a závady na letadle, které zpozorovali během letu a které je potřeba opravit. Mechanici si to přečtou a zjednájí nápravu a pak do formuláře napíší co a jak bylo opraveno. Mají

zcela zvláštní humor. Letecká společnost Qantas vydala knihu, ve které nejlepší chuťovky zveřejnila. Je tam vždy zapsán problém a řešení.

Poznámka: Levá vnitřní pneumatika skoro potřebuje vyměnit.

Mechanik: Leva vnitřní pneumatika byla skoro vyměněna.

Poznámka: Zkušební let byl O.K., ale automatické přistávání bylo velice drsné.

Mechanik: Automatické přistávání na tomto letadle není nainstalováno.

Poznámka: Něco je uvolněno v pilotní kabině.

Mechanik: Něco bylo utaženo v pilotní kabině.

Poznámka: Mrtví brouci na předním skle.

Mechanik: Byli objednáni živí brouci.

Poznámka: Autopilot v poloze DRŽET VÝŠKU nechá letadlo klesat 60m za minutu.

Mechanik: Tento problém si nemohu předvést na zemi.

Poznámka: Hlasitost DME je na neuvěřitelné síle.

Mechanik: Hlasitost DME byla nastavena na uvěřitelnou sílu.

Poznámka: Třecí zámky způsobují, že se škrťací páčka zastaví.

Mechanik: Proto tam také jsou.

Poznámka: Podezření na praskle sklo.

Mechanik: Podezření je správné.

Poznámka: Letadlo se za letu chová legračně.

Mechanik: Letadlo bylo varováno, aby se polepšilo a létalo vážně.

Poznámka: Cílový radar pobroukává.

Mechanik: Cílový radar byl přeprogramován přidáním písničkových textů.

Poznámka: Myš v pilotní kabině.

Mechanik: Byla namontována kočka.

Poznámka: Spod přístrojové desky se ozývají zvuky. Jsou to zvuky, jakoby trpaslík bouchal na něco kladívkem.

Mechanik: Trpaslíkovi bylo odebráno kladívko.

Olda

MATEMATIKA V ŽIVOTĚ

ARITMETIKA V LÁSCE:

Chytrý muž + chytrá žena = románek

Chytrý muž + hloupá žena = skandál

Hloupý muž + chytrá žena = svatba

Hloupý muž + hloupá žena = těhotenství

ARITMETIKA V ZAMĚSTNÁNÍ:

Chytrý šéf + chytrý zaměstnanec = zisk
Chytrý šéf + hloupý zaměstnanec = produktivita
Hloupý šéf + chytrý zaměstnanec = postup
Hloupý šéf + hloupý zaměstnanec = přesčasy

ARITMETIKA V OBCHODĚ:

Muž zaplatí 200 Kč za zboží za 100 Kč, když ho potřebuje.
Žena zaplatí 100 Kč za zboží za 200 Kč, které nepotřebuje.

OBECNÁ ARITMETIKA A STATISTIKA:

Žena má starosti o budoucnost, dokud se nevdá.
Muž si nedělá starost o budoucnost, dokud se neožení.
Úspěšný muž je ten, který dokáže vydělat víc peněz, než dokáže jeho žena utratit.
Úspěšná žena je taková, která najde takového muže.

MEZILIDSKÉ VZTAHY ŠTĚSTÍ:

Být šťastná s mužem znamená mu hodně rozumět a trochu ho milovat. Být šťastný se ženou znamená ji hodně milovat a vůbec se nepokoušet ji rozumět.

DLOUHOVĚKOST:

Ženatí muži nežijí déle než staří mládenci, ale jen jim to tak připadá.

SKLONY KE ZMĚNĚ:

Žena se vdá za muže v očekávání, že se muž změní a ono se tak nestane. Muž si vezme ženu v očekávání, že se žena nezmění a ono se tak stane.

DEBATNÍ PRAXE:

V každé hádce má poslední slovo žena.
Každé slovo, které muž řekne poté, je počátkem nové hádky.

JAK TO UDĚLAT, ABY VÁS LIDI NEOTRAVOVALI SE ŽENITBOU

Staré tety mě po svatebních obřadech dloubaly do žeber a říkaly: "Je řada na tobě." Nechaly toho, když jsem jim udělal totéž po pohřbu.

Velká sada vtipů

Potkají se tři sekretářky. Ta jedna povídá : „Já jsem našla v šéfově zásuvce kondom.“ Ta druhá na to: „A já mu ho propíchla.“ A ta třetí omdlela.

Ptá se lord sluhy: „Má citron zobáček?“ „Ne, pane.“ odpoví sluha. „A nožičky?“ „Ne, pane.“ „Tak to jsem si do čaje vymáčkal kanára.“

Je zajímavé, že ostří hoši mají obyčejně tupé tváře.

Rozdíl mezi budíkem a opilcem je v tom, že když se natáhne budík, tak jde, ale když opilec, tak zůstane ležet.

„Obžalovaný, jak jste mohl svou ženu, matku dvou dětí, tak bezohledně zadusit polštářem?“ „Jak bezohledně? Nechtěl jsem vzbudit děti.“

Volá lord na sluhu: „Jeane, přineste mi klavír.“ „Klavír, pane?“ táže se sluha. „Ano, klavír.“ „A proč pane?“ „Mám na něm doutník.“

„Lady, v knihovně je zloděj!“ zděšeně hlásí služka. „A co čte?“

Víte, jaký je rozdíl mezi dítětem a pískem? Písek nejde přehazovat vidlemi.

Víte, jaký je rozdíl mezi dítětem a dřevem? Dřevo nenadělá takový bordel na cirkulárce.

Jak tak jdu po prérii, co nevidím. Bizon. Podívám se líp a opravdu ho nevidím.

Víte, jak zemřel Hitler? Trefil ho šlak, když mu přišel účet za plyn.

Tak děti, dnes se budeme fotit. Pěkně se na fotce usmívejte, to bude taková památka. A když za deset roků vezmete tu fotku do rukou, podíváte se na ni a řeknete, tak toto je Petr, ten je dnes chemik a toto je Anča, ta má už šest dětí a pěknou rodinku, a ze zadní lavice se ozve: „A toto byla naše učitelka a ta je už dnes mrtvá.“

Jde opilý chlap po městě a potká jeptišku. Tak ji chytne, zmlátí jako koně a řekne: „Tak tentokrát ti to nevyšlo, Batmane.“

Paní učitelka vypráví dětem: „Jan Neruda se rád díval na hvězdičky, no a potom napsal Písně kosmické. Znáte jeho další díla?“ „Sím,“ hlásí se Jiříček, „Jan Neruda velice miloval Karolínu Světlou ..., a když pak umřela, napsal Kam s ním?“

Chlapík na veřejných záchodkách, kouká na souseda a ptá se: „Proč máš na ptáku vytetováno WY?“ „Víš, moje holka se jmenuje WENDY, no a když mi stoupne, tak je tam vytetováno její jméno.“ Po čase stejně zvědavěj chlapík na veřejnejch záchodkách vedle černocho. Kouká a ten černochoch tam má taky WY. Zeptá se: - „Hele, tvoje holka se jmenuje WENDY, vid’?“ - „Proč myslíš?“ - „Na to černochoch. - „Protože tam máš vytetováno WY, a když ti stoupne tak tam budeš mít WENDY, ne?“ - „Ne“, nato černochoch „mně když stoupne tak tam mám WELCOME TO THE YAMAICA AND HAPPY HOLIDAY“

Jeden čas nám na gymnázium chodili biologii suplovat praktikantky. Tak jednou jedna vešla do třídy a donesla písemky, které jsme psali minulou hodinu. Když jsem viděl, že je pokládá na stůl bez zjevného úmyslu ukázat nám je, ozval jsem se, nevědic co říkám: „Paní profesorko, nerozdáme si to?“ „... chvíle mrazivého ticha ... Pokusil jsem se zachránit, co se dá : „Teda ... ty písemky!!!“ „Co Vám mám povídat, větší průser si ani nedovedete představit.“

Jde cikán se psem a potká skina. Skin povídá: „Kam jdeš s tím prasetem?“ Cikán na to: „To není prase, ale pes.“ Skin: „Drž hubu, s tebou se nikdo nebaví“

Jdou dva policajti po Václaváku a když tak přijdou ke koni, tak si všimnou hovna na podstavci. „Panebože, to tak přece nemůžeme nechat, s tím se musí něco udělat.“ A tak ten jeden sundá brigádýrku a milé lejno přikryje. O pár minut později se kolem potácí dva přiupravení houmlesáci.. „Hele vole, policajtská čepice.“ Ten druhej ji zvedne... „I s mozkiem!“

Blíží se vánoce a na policejní stanici jsou na stáži policisté z Vietnamu. A protože náčelník je lidumil, navrhne, aby si ty tři rákosníky vzali chlapi domu. Našli se i tací. V novém roce se velitel ptá těch tří co je měli doma, jak to probíhalo. 1. policajt: dobrý, dobrý - pořád něco žvatlal, vůbec jsme mu nerozuměli, ale jinak fajn 2. policajt: dobrý, dobrý - šikovný kluk, televizi opravil, ledničku opravil i s úklidem pomohl... 3. policajt: dobrý, dobrý, ale kapr je kapr...

Jede sedlák s vozem a potká ho policajt. „Sedláku, co to vezeš?“ „Vezu banánovou šťávu, pane policajt.“ „Dáš mi ochutnat?“ „Jasně, napijte se.“ „Fuuuuuuj, to sou koňské chcánky“ „Hijéééé Banán“

Jak rozzáříme ženě oči? Zasvítíme jí baterkou do ucha...

Chcete co nejrychleji skončit s kouřením? Zapalte si u benzínové pumpy...

To takhle byla jedna adeptka na zkoušce z anatomie, ale protože byla trošičku dutá, tak jí hrozila čtyřka, jenže onen zkoušející měl pochopení pro studenty a tak jí dal zachraňující otázku: „Z jakého svalstva jsou stydké pysky?“ Ona dívčina se zamyslela a nesměle pípla: „Z příčně pruhovaného?“ A zkoušejícímu nezbylo než jí říci: „Tak si s nimi zatleskejte a přijďte příště!“

Přijde matka s dcerou k lékaři a říká: „Pane doktore, nepodíval byste se na mojí dceru, proč má tak vytřeštěné oči?“ Doktor si ji prohlédne a řekne: „Povolte jí gumičku ve vlasech.“

Sejdou se dva a vsadí se spolu, že ten jeden někoho perfektně vytočí po telefonu. Tak zajdou k telefonní budce, ten jeden vytočí číslo. Na druhém konci se ozve nějaká ženská. A ten jeden povídá: „Dobrý den, prosím Vás mohl bych mluvit s Vaším synem Hugem?“ „To je nějaký omyl, já žádného syna nemám“ odpoví ženská a zavěsí. On zase vytočí to samé číslo a povídá: „Dobrý den, prosím Vás mohl bych mluvit s Vaším synem Hugem?“ „Prosím Vás teď jste volal. Už jsem Vám říkala, že žádného syna nemám, to musíte mít blbý číslo.“ Zase vytočí to samé číslo a znova: „Dobrý den, prosím Vás mohl bych mluvit s Vaším synem Hugem?“ „Člověče nerozčilujte mě. To musíte dělat naschvál. Kolikrát Vám to mám opakovat, že žádného syna nemám?!“ A znova vytočí to číslo: „Dobrý den, prosím Vás mohl bych mluvit s Vaším synem Hugem?“ „Tak už toho mám právě tak dost. Jste nějakéj divnej. Tohle je obtěžování, já si budu na Vás stěžovat chuligáne ...“ a praští telefonem. „Dobrý!“ říká ten druhý a dá tomu prvnímu prohranou částku, „a teď o dvakrát tolik že já ji dorazím!“ Vytočí to samý číslo a když to ta ženská zvedne řekne jí: „Ahoj mami, tady Hugo. Nevolal mi teď někdo?“

Trosečník je už asi 30let na pustém ostrově a jednou ráno mu moře vyplaví ženskou. Když ji probere a vysvětlí situaci, ona povídá „...to si asi rád, že už máš to, co ti tak dlouho chybělo co???“ Trosečník se rozzáří: „COOOOOŽŽŽŽÉÉÉÉÉ ty máš sebou pivo....???“

Je království, v něm jeden král, který má pohlednou dceru na vdávání. Hrnou se princové, nápadníci a princezna, aby si vybrala, se jde s každým projít zámeckým parkem. Ale je tu problém, ona se vždy vrátí sama, o princích ani vidu ani slechu. To nápadníky odradí a už se nehrnou, král je zoufalý a tak vyhlásí: „Dám princeznu za ženu a půl království tomu, kdo se z parku vrátí.“ Přihlásí se Honza, že to zkusí. Tak tedy jo: Procházejí se s princeznou v parku, když přijdou k jezírku s krokodýlami. Princezna si sundá z prstu prsten a hodí ho tam (do jezírka). A na Honzu: „Vyndej ho!“ Honza ho vyndá, princezna potěšeně: „No vidíš, a ti blbci tam skákali...“

Sadistická rodinka jede na nedělní výlet autem... Vyjedou, ujedou 2 kilometry, do cesty jim vběhne zajíc, tatínek šlápne na plyn a přejede ho. Všichni v autě radostně vyskají, jak se mu to povedlo. Jedou dál. 50. kilometr. Do cesty vběhne srna, tatínek zrychlí a je na maděru. Všichni se opět radostně smějí, děti tleskají. 80 kilometr. Předjíždějí nákladňák naložený ocelovými plátami, vtom jedna deska spadne na auto, rozpůlí ho a tatínkovi uřeže hlavu. Všichni se smějí, jen nejmenší pláče. „Proč brečíš“, ptá se ho maminka. „Když já to neviděl...“

Když němci dobývali rusko, setkali se dva a jeden říká druhému: „Včera jsem měl perfektní babu, božsky jsem si zajebal.“ Druhý: „Ano? A taky ti ho vykouřila?“ První: „Ne, už neměla hlavu...“

Jednoho dne se narodí manželům jenom hlava a jak tak čas běží, nastanou už několikáté vánoce a hlava se přikutálí ke stromečku, rozbalí dáreček a se smutkem v hlase povídá: „Ach jo, zase čepice!“

Jak pozná eskymák, že je -50 C mrazu? Když se mu psi začnou lámat na zatačce.

Vrací se manžel ze služební cesty a už před domem má takový nepříjemný pocit. Vrazí do bytu a ihned se řítí do ložnice. Zpod peřiny se ozývá výskot a vykukují čtyři nohy. Muž vytáhne legálně drženou zbraň a pološílený vzteky vystřelí celý zásobník. Jako v mátohách se vpotácí do kuchyně a v tom vejde jeho žena, která drží prst u úst a říká: „Pst, přijeli vaši.“

Děda letí poprvé letadlem a začíná se mu dělat špatně. Postěžuje si letušce a ta mu dá pytlík, který má použít, když bude nejhůř. Když se letuška po chvíli vrátí, vidí - všichni cestující pozvracení od hlavy až k patě, jenom dědula spokojeně kouká z okna. Ptá se ho, co se stalo. „No, už jsem to nevydržel a vyzvracel jsem se do toho pytlíku. Jenomže on byl úplně plnej, tak jsem trochu upil. No a potom blilo celý letadlo.“

Jde policajt po chodníku a na něm leží opilec. Ten se probere a říká mu: „Hele já ti řeknu bezvadnej vtíp o policajtech, jo?“ „Ale já jsem policista.“ „To nevádí, já budu mluvit pomalu.“

Víte kolik policajtů se utopí, když jsou v člunu tři? No přece 6. Tři hned a tři při rekonstrukci...

Další číslo vyjde 1.7.2004, uzávěrka: 27.6.2004

© Pavel Tomášek 2004